

med Varer til en Under-Produktionspris. Paa det Tidspunkt kunde en Indgriben have været af overordentlig stor Betydning. Der holdtes den 14. Juni 1921 et Møde af Industrien om dette Spørgsmaal, hvor man fra Industriens Side fremhævede, hvilken Betydning Forholdene i Tyskland havde for den danske Industris Vilkaar, og hvor bl. a. det ærede Medlem Hr. Hauge og jeg fremsatte Anskuelser om dette Spørgsmaals Løsning.

Da man altid her i Tinget fra Venstres og de Konservatives Side fremstiller de Synspunkter, jeg har hævdet, paa en forkert Maade, vil jeg gerne tillade mig at nævne, hvad jeg paa dette Møde sagde om Forholdene. Jeg fremhævede, at mange Forhold paavirkede vor Industri og fremkaldte den mægtige Arbejdsløshed, og at et af de væsentlige Forhold sikkert var Pengetilstanden i Tyskland, og at derfor en Importregulering her vilde kunne have sin Fordel, idet den ikke vilde udelukke Konkurrencen fra vort Marked, der kunde paaføres det Konkurrence fra alle andre Lande, men saa tilføjede jeg: „Imidlertid er det jo ikke Meningen fra vor Side at paastaa, at dette er den eneste Vej. Det er blot min Mening at sige, at dette var en Vej, maaske endnu er en Vej. Det ligger i Virkeligheden til Regeringen at træffe Afgørelsen, og jeg vil understrege, at det ligger til *denne Regering*, for udtrykkeligt at fastslaa, at efter min Opfattelse er der ikke i den nuværende Situation noget, som kan tage politisk Sigte paa at fremkalde et Skifte eller saadant“. Jeg slutter med at sige: „Det er derfor ogsaa til *denne Regering* — og kun til denne —, at jeg retter den mest indtrængende Opfordring til paa Baggrund af, hvad der er os alle bekendt i Forvejen, og hvad der nu er fremført her i Dag, at opgive sin passive Politik, som i høj Grad bliver til en økonomisk Visnepolitik her i Landet og erstatte den med en aktiv Politik til Beskyttelse mod Arbejdsløshedsønden“. Det var, hvad jeg tog til Orde for i Juni 1921, og hvad alle saglige Betragtninger af Landets Tilstand maatte anbefale. Men Regeringen fortsatte sin økonomiske Visnepolitik, og dette er derfor den tredje af de Faktorer, som har bidraget til at ødelægge vort Lands Erhvervsituation, og

som nu sætter sit alvorsfulde Præg paa Statsfinansernes hele Tilstand.

Inden jeg forlader disse Spørgsmaal, skal jeg endnu, for at godtgøre, hvorledes man fra saglig Side ser paa disse Spørgsmaal, tillade mig at citere nogle Udtalelser, fremkommet fra Mænd udenfor Partierne, navnlig udenfor vort Parti. Den ene Udtalelse stammer fra Tiden før Ministeriets Zahles Fald, fra Februar 1920, fra Forhandlingerne i det under den daværende Handelsminister Hages Præsidium fungerende Valutaraad, og blev fremsat, da man forhandlede om det Forslag, som Hr. Hage senere fremførte her i Rigsdagen angaaende en Samvirken mellem Rigsdagen og Erhvervslivet til Begrænsning af den skadelige Indtørsel. Jeg fremdrager denne Udtalelse, fordi det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) i Rækken af sine løse Udtalelser ogsaa tillod sig at paastaa, at der i 1920 havde været et Sammenspil mellem den daværende Regering og Landmandsbanken i særlig Grad vedrørende disse Forhold. Naar han kom til denne Konklusion, var det ud fra en Fejlhuskning, som blev tilstrækkelig belyst af det ærede Medlem Hr. Dahlgaard straks efter, at denne Fejlhuskning havde givet Anledning til hans Udtalelse her fra Talerstolen. Jeg skal, fordi et æret Medlem af den højtærede Statsministers Parti vedblivende fremsætter disse Paastande — jeg tror, den højtærede Statsminister vilde gøre Ret i baade overfor Landet og overfor sit Parti og overfor sig selv at foreholde sine Partifæller det utilbørlige heri —, nævne en Udtalelse, fremsat i Valutaraadet af en anden Bankmand, netop den Bankmand, der af Offentligheden betragtes som den, hvis hele økonomiske Politik afveg stærkest fra Landmandsbankens, nemlig Handelsbankens Direktør Hr. Etatsraad Nørgaard. Det er under en Diskussion om det Forslag, som skal fremkomme her i Rigsdagen, og det er henvendt til et bestemt Medlem af Valutaraadet, hvis Tilslutning han søger at faa; de personlige Betragtninger skal jeg udelade og holde mig til det reelle, det, der blev sagt om Sagen selv. Etatsraad Nørgaard siger til denne Mand: „Vi i Bankerne ser anderledes paa, hvor alvorlig Situationen i Virkeligheden er, og hvor nødvendigt det er, at